

Pinksteren

28 mei 2023

1^e lezing Hand. 2, 1 - 11

2^e lezing 1 Kor. 12, 3b – 7.12 - 13

Evangelie Joh. 20, 19 -23

Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,

Het Pinksterfeest wordt wel het geboortefeest van de Kerk genoemd. Een geboortefeest met alle vreugde, dankbaarheid, verwondering, belofte, toekomst, die aan iedere geboorte eigen zijn. Een moment dat helemaal openstaat naar een toekomst die God zal gaan invullen. Maar aan een geboorte, en aan dit geboortefeest met name, zijn misschien ook enkele andere aspecten te onderscheiden. Momenten van deze geboorte.

Het eerste moment van deze geboorte is het Kruis. Daar blies Jezus Zijn laatste adem uit, of liever met de woorden van sint Jan; “daar gaf Hij de Geest”. Daar begint het: in het Mysterie van Jezus’ Kruis en Verrijzenis. De Kerk wordt geboren uit de zijde van de levende Christus. Die ons uit eigen liefde, onbepaalde, onvoorwaardelijke Liefde, Zijn leven, Zijn Geest schenkt.

En dan is er ook het moment waarop Hij in de avond van de eerste dag van de week bij de leerlingen komt. Daar blies Hij over hen: “ontvangt die Heilige Geest”. Wij kunnen ons afvragen aan wie schenkt Hij nu die Geest? Niet aan de kerk die er later zal zijn, die voortvloeit uit Pinksteren. Die grote geschiedenis van de kerk met zijn wetenschap, zijn wijsheid, zijn cultuur, zijn uitstraling naar heel de wereld. Met de enorme betekenis die de Kerk toch in de loop der eeuwen heeft gekregen. Jezus schenkt zijn Geest aan een paar bange mannen. De leerlingen waren bijeen op die plaats, de deuren waren gesloten uit vrees voor de Joden. En onderling tussen die leerlingen zal het ook niet zo gemakkelijk geweest zijn. Wat hebben ze niet van elkaar gedacht? Wat hebben ze elkaar in hun hart niet verweten? Dat de Heer door hen zo schandelijk was verlaten en verloochend. Wat hebben ze niet voor teleurstelling gevoeld? Zoals later ook door de Emmaüsgangers wordt uitgedrukt: ‘we hadden zo gehoopt en nu zitten we hier bij elkaar en er is niks meer van over’. Het is een armzalig troepje. Jezus schenkt Zijn Verrezen Geest aan deze mensen. En dat wil zeggen, Hij schenkt ze aan de Kerk, Hij schenkt ze aan ons op dat punt van ons leven waar wij eigenlijk niets meer zijn. Waar wij ons op niets meer kunnen beroepen. Waar wij eigenlijk geen hoop en vertrouwen meer kunnen opbrengen, waar wij plat geslagen zijn, waar wij uit elkaar gejaagd zijn. Waar geen eenheid is, waar er, met het beeld van Ezekiël dat wij vannacht nog hoorden, waar er alleen

maar 'dorre beenderen zijn', geen leven, dorre grond. Daar wordt de Kerk geboren, daar worden wij geboren.

Als Jezus ons uitnodigt om opnieuw geboren te worden, dan nodigt Hij ons uit om naar dat punt terug te keren. In ons eigen leven en in het leven van de Kerk. Er van bewust dat niet die grote geschiedenis ons tot betekenisvolle gemeenschap maakt, maar Jezus' Geest die ons tot leven heeft gebracht. Natuurlijk een geboorte blijft niet staan bij dat kleine weerloze zwakke huilende kind. Een geboorte groeit uit tot een leven van een kind, een kleuter, een volwassene die iets betekent – zo ook de Kerk. Maar alles komt voort uit dat begin en in het leven van de Kerk moet heel de boodschap ons terugbrengen tot dat begin. Als Petrus na Pinksteren zijn stem verheft, dan vragen de mensen: "wat moeten wij doen?". En dan zegt hij: "bekeert u en geloof in de Heer Jezus, geloof in Hem, die zich aan het Kruis voor u heeft gegeven, toen u nog geheel hulpeloos was".

Wij zijn als mensen zo geneigd om ons vast te klampen aan alles wat we hebben opgebouwd. Zelfs al is dit alles opgebouwd in de Heilige Geest en door de Kracht van de Geest. We zijn zo geneigd om ons vast te klampen aan het aanzien, aan de prestatie, aan de vruchtbaarheid. Maar Jezus nodigt ons uit om terug te keren naar dat allereerste begin. Waar wij moeten ontvangen. Een pasgeboren kind doet niets anders dan ontvangen. Pinksteren: het geboortefeest van de Kerk, geboortefeest van deze diepe ontvankelijke kern in ons.

En alleen van daaruit zullen wij voor de wereld iets betekenen. Terugkerend naar het Kruis, terugkerend naar het Altaar. Waar wij alles neerleggen en waar wij Hem ontvangen. Uw dood, Uw Verrijzenis verkondigen en prijzen wij – totdat Gij wederkomt. Amen